

Odwołanie wniesione w dniu 30 marca 2011 r. przez Guido Stracka od wyroku wydanego w dniu 20 stycznia 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-132/07 Strack przeciwko Komisji

(Sprawa T-199/11 P)

(2011/C 232/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Guido Strack (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenhorn)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie w całości wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie F-132/07 i uwzględnienie żądań przedstawionych przez skarżącego w tamtej sprawie;
- uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 17 września 2009 r. w sprawie F-132/07, ponieważ oddala wniosek skarżącego o ogłoszenie wyroku zaocznie;
- uchylenie decyzji Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej o przydzieleniu drugiej izbie sprawy F-132/07, początkowo była przydzielona pierwszej izbie;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 23 lipca 2007 r. oraz dorozumianych decyzji uzupełniających z dnia 9 sierpnia 2007 r. i z dnia 11 września 2007 r., jak również decyzji z dnia 9 listopada 2007 r., w zakresie w jakim oddalają wnioski przedstawione przez wnoszącego odwołanie w dniu 9 kwietnia 2007 r., 11 maja 2007 r. i 11 października 2007 r. o zezwolenie na publikację dokumentów (w świetle mających zastosowanie przepisów prawnych, w szczególności art. 17, 17a, 19 i 24 regulaminu pracowniczego, w tym również przepisy dotyczące praw autorskich oraz ochrony danych) oraz na złożenie skargi na (byłych) komisarzy i urzędników Komisji;
- zasądzenie od Komisji na rzecz wnoszącego odwołanie kwoty w wysokości co najmniej 10 000 EUR tytułem odszkodowania za szkodę niematerialną, obejmującą zarówno uszczerbek na zdrowiu jak i krzywdę, jakich doznał;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania;
- ponadto, powołując się na utrwalone orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w tym zakresie, wnoszący odwołanie żąda odszkodowania w wysokości, której dokładne ustalenie pozostawia Sądowi, lecz co najmniej 2 000 EUR, z uwagi na przewlekłość postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwadzieścia zarzutów.

- Podnosi on między innymi: brak właściwości organu, który wydał zaskarżone decyzje, niezgodną z prawem odmowę ogłoszenia wyroku zaocznie, niezgodny z prawem charakter przedłużania nałożonych na Komisję terminów, niepołączenie sprawy, choć wymagały tego okoliczności, z innymi sprawami, w których toczy się postępowanie pomiędzy tymi samymi stronami, błędne przedstawienie okoliczności faktycznych w sprawozdaniu na rozprawę oraz w zaskarżonym wyroku, stronniczość sprawozdawcy, naruszenie systemu językowego Sądu i dyskryminację wnoszącego odwołanie ze względu na język oraz brak tłumaczenia dokumentów postępowania.
- Ponadto, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej naruszył prawo i przedstawił niewystarczające uzasadnienie wyroku. Dotyczy to w szczególności wykładni i zastosowania art. 11, 17, 17a, 19, 25, oraz 90 i nast. Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, art. 6, 10 i 13 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 11, 41, 47 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2011 r. — Republika Austrii przeciwko Komisji

(Sprawa T-251/11)

(2011/C 232/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Austrii (przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 1363 wersja ostateczna z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie pomocy państwa nr C 24/2009 udzielonej przez Austrię na podstawie ustawy o zielonej energii dla przedsiębiorstw o wysokiej energochłonności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi 4 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE — Brak pomocy państwa

Zdaniem skarżącej przewidziane w § 22 lit. c) austriackiej Ökostromgesetz (ustawy o zielonej energii, BGBl. I nr 114/2008, zwanej dalej „ÖSG”) ograniczenie kosztów dla przedsiębiorstw o wysokiej energochłonności nie stanowi pomocy państwa ze względu na brak wykorzystania „środków państwowych”.

- 2) Zarzut drugi dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE — Brak selektywności

Zdaniem skarżącej brak jest selektywności zarówno de iure, jak i de facto. Nawet gdyby założyć, że § 22 lit. c) ÖSG prowadzi do odstępstwa od systemu referencyjnego, to odstępstwo to jest uzasadnione logiką i strukturą wewnętrzną systemu wspierania zielonej energii.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE — Nadużycie władzy

Gdyby przewidziany środek mimo to został uznany za pomoc państwa, zdaniem skarżącej byłby objęty zakresem zastosowania wytycznych Wspólnoty dla pomocy państwa na ochronę środowiska: w każdym razie należy dokonać analogii między zgłoszoną dopłatą wyrównawczą, o której mowa w § 22 lit. c) ÖSG, a regulami kontroli ulg w odniesieniu do podatków energetycznych uregulowanych w prawie wspólnotowym zgodnie z rozdziałem 4 wytycznych; w konsekwencji dopłata wyrównawcza powinna zostać zatwierdzona na podstawie takiej analogii. Obok analogicznego zastosowania wytycznych możliwa byłaby analogia do art. 25 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący nierównego traktowania przez Komisję Europejską sytuacji porównywalnych w świetle prawa konkurencji

Zdaniem skarżącej powstaje pytanie, dlaczego sytuacje porównywalne w świetle prawa konkurencji — tu wskazuje ona na podobieństwo pomiędzy ÖSG a niemiecką ustawą o energiach odnawialnych w szczególności w odniesieniu do skutków gospodarczych i w zakresie konkurencji — są traktowane w oczywistej odmienny sposób. Jest to niezgodne z ogólną zasadą równego traktowania.

Odwołanie wniesione w dniu 26 maja 2011 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 15 marca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-120/07 Strack przeciwko Komisji

(Sprawa T-268/11 P)

(2011/C 232/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall oraz B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Guido Strack (Kolonja, Niemcy)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie F-120/07 Strack przeciwko Komisji;
- obciążenie obu stron własnymi kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami niniejszego odwołania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa Unii poprzez błędną wykładnię art. 4 załącznika V do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”)

— Po pierwsze, Sąd do spraw Służby Publicznej, naruszając prawo Unii oraz wbrew utrwalonemu orzecznictwu, dokonał wykładni art. 4 ust. 1 załącznika V do regulaminu pracowniczego w taki sposób, jak gdyby nie regulował on kwestii przeniesienia roszczeń urlopowych w przypadku długiej choroby.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa Unii poprzez błędne pod względem prawnym określenie zakresu stosowania oraz skutków art. 1 lit. e) ust. 2 regulaminu pracowniczego.

— Po drugie, Sąd do spraw Służby Publicznej, również naruszając prawo Unii i wadliwie uzasadniając, błędnie zinterpretował zakres stosowania art. 1 lit. e) ust. 2 regulaminu pracowniczego jako ogólny obowiązek instytucji do zagwarantowania pracownikom w zakresie wszystkich warunków pracy w dziedzinie bezpieczeństwa przynajmniej standardów określonych w dyrektywach uchwalonych na podstawie art. 153 TFUE. Artykuł 1 lit. e) ust. 2, który został wprowadzony w ramach reformy regulaminu pracowniczego w 2004 r., ma na celu jedynie zlikwidowanie luki w zakresie brakujących w regulaminie pracowniczym przepisów o charakterze technicznym dla zagwarantowania zdrowia i bezpieczeństwa pracowników w siedzibie instytucji (np. ochrona przeciwpożarowa, środki niebezpieczne, wentylacja, ergonomia itd.). W ten sposób regulamin pracowniczego zezwala odtąd na stosowanie minimalnych standardów określonych w dyrektywach względnie w przepisach prawa krajowego uchwalonych w ich wykonaniu. Przepis ten jednak nie może i nie powinien dotyczyć uregulowanych ostatecznie przez prawodawcę regulaminu pracowniczego warunków pracy w zakresie przenoszenia prawa do zaległego urlopu oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Sąd do spraw Służby Publicznej, dochodząc do takiego wniosku, nie tylko naruszył dane przepisy regulaminu pracowniczego oraz orzecznictwo Sądu, lecz także zasadę pewności prawa.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa procesowego

— Po trzecie, Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo procesowe, ponieważ zbadał z urzędu — jako pierwszy zarzut skargi — naruszenie art. 1 lit. e) ust. 2 regulaminu pracowniczego i de facto pozbawił mocy obowiązującej przepis regulaminu pracowniczego, mimo że nie podniesiono zarzutu niezgodności z prawem i nie umożliwiono Radzie i Parlamentowi Unii Europejskiej przystąpienia do sprawy.